

Gemeentebode Harrie Roebroeks voor het oude raadhuis aan de Plats waar hij zijn mooiste tijd beleefde. foto Peter Wijsaans

‘Steeds meer politici in Echt zijn zoethoutjes’

'Steeds meer politici in Echt zijn zoethoutjes'

Door Wim Schulpen

ECHT • Het beroep van gemeentebode in Echt was vroeger, toen het oude raadhuis aan de Plats nog de vlammeende politieke arena was, bepaald niet van gevaren ontbloot. Als je niet uitkeek, kon je wel eens een blauw oog oplopen. Zo kroop Harrie Roebroeks (60) ooit door het oog van de naald, toen hij aan zijn water voelde dat wethouder Jan Peters met raadslid Lei van Thoor op de vuist wilde gaan.

„Op een gegeven ogenblik verliep Lei de raadzaal, waarschijnlijk om even naar de wc te gaan.

Ineens stond Jan óók op. „Oei jongens, dat gaat niet goed“, zei ik tegen mezelf. Dus ging ik maar snel achter Jan aan. En ja hoor, op de gang moest ik tussenbeide komen, want die twee wilden elkaar te lijf gaan“, herinnert Harrie zich nog goed. En ook dat hij diverse malen de politie moest bellen als de politieke belhamel Van Thoor het na een knallende aanvaring met de burgemeesters Willem Heemskerck en Bert Janssen vertikte om op hun commando de raadzaal te verlaten. Trouwens, bij huwelijksce-

monies moest de bode, die lid van de reservepolitie was, óók soms voor agentje spelen. „Iedereen meent dat trouwen leuk is. Nou, vergeet het maar“, weet hij uit lange beroepservaring. „Verschillende malen heb ik een ruzie tussen gescheiden ouders van het paar moeten sussen. Ja, het gebeurde zelfs dat bruid en bruidegom het op de gang met elkaar aan de stok kregen, wat meestal met geldkwesties had te maken. Aan mij was dan de taak om de rust terug te laten keren.“ Tijdens de raadsvergaderingen in de oude bestuurstempel aan de Plats zat Harrie Roebroeks achter in de raadzaal, vlak vóór de perstafel. Menigmaal draaide de bode zich dan om en vertelde hij de aanwezige journalisten haarfijn wat de politici gingen vertellen of besluiten. Ook als de discussies uit de hand liepen en achter het onbewogen gelaat van de man in

Harrie Roebroeks was ruim dertig jaar gemeentebode van Echt en daarmee ook ooggetuige van drie decennia woelige politiek. Donderdag wordt hij als 'vutter' officieel uitgezwaaid.

het donkerblauwe uniform het bloed begon te koken, draaide hij zich om en moest hij even zijn gal spuwen in bewoordingen als: „Neet te gehuive, net ein sjetel klein kienjer.“ Harrie over die voormalige voorspellingen en irritaties: „Een bode hoort en ziet veel. Ik kende de politiek van haver tot gort en wist ook welke afspraken er tussen de raadsfacties waren gemaakt. Dus wist ik ook wat er gezegd en besloten ging worden. Maar soms werden leugens verteld, zowel door raadsleden als het college van burgemeester en wethouders. En als ik ergens een hekel aan heb, dan is het aan politiek die niet correct is.“ Over correct gesproken. Als bode is Harrie Roebroeks steeds een toonbeeld van correctheid, plichtsbef en vriendelijkheid geweest. „Je representeert de hele gemeente“, verklaart hij zijn houding. „Ik ben iemand

van de oude stempel. Je wordt betaald door de gemeenschap en dan moet je ook zo veel mogelijk voor iedereen klaarstaan, maar nooit vóóraan staan. Maar zodra de burgemeester een teken geeft, moet je er zijn. Je correct opstellen is heel erg belangrijk.“ Toen in de jaren '80 de raadsvergaderingen ineens via de kabeltelevisie werden uitgezonden, rinkelde in de raadzaal - vlak achter de ruggen van B en W - regelmatig de telefoon. Dan beende Harrie Roebroeks naar het toestel om de hoorn op te nemen. „Dat waren altijd boze burgers die op de raadsleden begonnen te schelden“, zegt hij. „Er werd aan de andere kant van de lijn vaak zó hard geschreeuwd, dat het in de raadzaal was te horen, zodat ik de mensen kalmerend moet toespreken.“ Ooit zorgde Roebroeks voor een historische daad. „Het was rond Kerstmis

toen de raad weer eens flink ruzie zat te maken en niets van 'vrede op aarde' was te merken. Uit woede heb ik toen een ooggetuigde kerstboom, die op de gang stond, beetgepakt en in de raadzaal neergezet. En dat hielp.“

Met weemoed denkt decheidende bode terug aan zijn werkplek aan de Plats. „Dat gebouw had veel meer sfeer dan die nieuwe tempel, want daar is het maar een kale boel. Sinds die verhuizing zijn de raadsvergaderingen langdradig en saai. Door de jaren heen zijn steeds meer politici in Echt zoethoutjes geworden.“

Harrie Roebroeks gaat de geschiedenis in als de eerste gemeentebode in Limburg die geen stropdas (slijps) maar een vlinderstrikje (nondedjauke) droeg. „Ik heb altijd al van nondedjauke gehouden“, zegt hij. „Omdat ik in het gemeentehuis op de afdeling Interne Zaken regelmatig magazijn- en archiefwerk deed, was een slijps maar lastig, want die bleef vaak tussen een bureau- of kastlade klem zitten.“

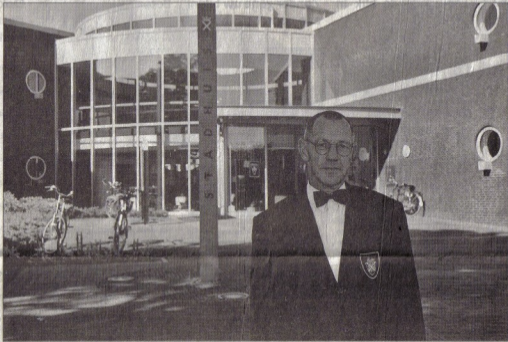
De gemeente Echt biedt Harrie Roebroeks donderdag van 15.30 tot 18.00 uur in de hal van het nieuwe stadhuis een openbare receptie aan.

Bode Harrie Roebroeks was meer dan dertig jaar visitekaartje van gemeente Echt

"Nondedjuuke was 'n unicum"

EGHT - De raadsvergaderingen van de gemeente Echt staan niet bepaald bekend als zachtzinnig. Hoewel altijd van de partij, hield n iemand zich altijd afzijdig van al het verbale geweld: bode Harry Roebroeks. Komende vrijdag begeleidt het eeuwige rustpunt van de gemeente waarschijnlijk z'n laatste bruidspaar naar de raadszaal. Want per 1 augustus neemt de 60-jarige Harry voor altijd afscheid van zijn onafscheidelijke uniform. En niet te vergeten zijn 'nondedjuuke'. Harry: "In het begin was zo'n strikke een unicum voor een bode."

Een keurig heertje, onberispelijk en de vriendelijkheid zelve. Altijd alert, correct: en punctueel. Kortom, een geboren gemeentebode. Minder bekend is dat Harry Roebroeks, van huis uit meubelmaker, zijn loopbaan bij de gemeente Echt ooit als timmerman begon. Harry: "Dat was bij wat toen nog bouw- en woningzoekzicht heette. Maar nadat na twee jaar de gemeentewoningen aan het Land van Pepijn werden overgedragen, werd ik naar binnen gehaald. De eerste jaren als bode vielen niet mee.

• Bode Harry Roebroeks voor het gemeentehuis van Echt, waar hij komende vrijdag voor het laatst een bruidspaar naar de raadszaal begeleidt.

Foto: Pim Emers

ren als bode vielen niet mee. Ik stond er helemaal alleen voor en er werd niet op een uurtje meer of minder gekeken. Een dienstauto was er nog niet in die beginjaren. 's Avonds moest ik vaak nog op de fiets helemaal naar Koningsbosch, Berkelaer en andere dorpen om de raadsstukken aan de raadsleden af te geven. Er kwam heel wat op me af, zo moest ik ook alle voorkomende klusjes opknappen, de bode was altijd de klos. Toch was het een heel leuke tijd. Het is nu wel allemaal wat makkelijker geworden. Tegenwoordig heeft een bode veelal een representatieve functie. Zo heb ik dat zelf ook altijd ervaren, ik heb altijd het visitekaartje van de gemeente willen zijn. Ik ben me er altijd sterk bewust van geweest dat ik betaald word van gemeenschapsgeld. Dan moet je ook

klaarstaan voor die gemeenschap. Dat vind ik niet meer dan normaal fatsoen, dat heb ik van huis uit meegekregen. Sommigen vinden dat misschien wat ouderwets maar dat deert me niet. Een beetje ouderwets is wel vaak correcter. Als ik zie hoe tegenwoordig soms met gemeenschapsgeld wordt omgesprongen, dan schud ik af en toe m'n hoofd."

Vredesstichter

Dat laatste deed Harry ook vaak bij de vijandige wijze waarop de Echter raadsleden elkaar bejegenen. Één keer nam hij daarbij zelfs de rol van vredesstichter op zich: "Jaren geleden, daags voor kerst, waren er voor de zoveelste keer weer 'troubles' in de gemeenteraad. Ik zag ergens in het gemeentehuis een kerstboom staan en heb

ik die spontaan meegenomen naar de raadsvergadering, met de gedachte daar een beetje vrede te stichten. Toenmalig burgemeester Heemskerk haakte daar heel goed op in en zei: 'Laten we de vrede onder ons houden'. Het kwam ook meer dan eens voor dat de burgemeester mij opdracht gaf de politie te beïlen, als een raadslid op zijn verzoek niet uit eigen beweging de raadszaal wilde verlaten. De vergadering werd dan geschorst totdat de politie was gearriveerd. Ik probeerde in zo'n situatie altijd de orde zoveel mogelijk te handhaven." Hoewel nimmer opvallend op de voorgrond tredend, is Harry altijd makkelijk te herkennen aan z'n onafscheidelijke kostuum en bijpassend 'nondedjuuke' Harry: "In het begin droeg ik een das, maar een

's'lijeps' is lastig ij het werk, die bleef overal in hangen. Toen ik voor het eerst met een 'nondedjuuke' om naar de Landelijke Bodedag ging was ik de enige met 'n strikje en dat viel op. Inmiddels is het wat meer ingeburgerd en dragen meer bodes er een."

Politiek

Per 1 augustus neemt Harry officieel afscheid als rechterhand van de burgemeester. Maar een andere hoogheid: sinterklaas, blijft hij onverminderd steunen. Al 45 jaar is Peyenaar Harry namelijk hulppiet. Ook buiten zijn werk is de gemeentebode dus sociaal bewogen. Zelfs een politieke carrière sluit hij niet uit: "Misschien dat ik ooit nog eens een eigen politieke partij opricht. En verschillende lokale partijen hebben mij al benaderd om

op hun lijst te gaan staan. Welke het wordt, daar moet ik nog over nadenken. Maar wie weet, misschien maak ik bij de gemeente Echt over een paar jaar wel een comeback als wethouder, dat zou wat zijn! Voorlopig ga ik eerst genieten van mijn vrije tijd. Ik heb lang genoeg gewerkt, het is mooi geweest. Niet dat het werk me het niet meer bevalt, maar het is wel veel zakelijker geworden allemaal. Het oude gemeentehuis aan de Plats was veel sfeervoller, dat had iets. Daar was ik ook degene die bezoekers opving, nu is daar een sparte receptioniste voor. Er is veel veranderd, maar ja, dat kan ook niet anders. Vervelen zal ik me niet, ik knutsel graag, dus werk zat. Of ik ga me inzetten voor een of ander goed doel, dat lijkt me ook leuk."

▲ Harry Roebroeks, 66, heeft zijn post als oud-bode zelf ingekleefd.

Gemeentebode Roebroeks uit Echt neemt na 31 jaar afscheid 'Van geruzie wordt niemand beter'

Foto: Jeroen van der...

'Van geruzie wordt niemand beter'

Over

DOOR NICOLE KLUJTRANG

Horen, zien en zwijgen. Over die deugden moet een goede gemeentebode beschikken. Roebroeks heeft ze afgelopen 32 jaar heel wat gehoord en gezien in de wandelgangen van het gemeentehuis, maar als het moet, zwijgt hij hierover als het graf. De man is bovendien punctueel en alert. Daarom kwam de gemeentesecretaris die Roebroeks persoonlijk kende ook op het idee om hem te benaderen toen er in 1969 een nieuwe gemeentebode werd gezocht.

„Ik kom graag onder de mensen. Van jongs af aan ben ik met mensen bezig. Ik bracht vlaaien rond voor de bakker. Voor de parochie in Peyging ik langs de arme gezinnen. Daar komt denk ik ook mijn sociale bewogenheid vandaan,” denkt Roebroeks. Hij kan er slecht tegen dat iemand onrecht wordt aangedaan. Iedereen krijgt van hem dan ook even veel aandacht. Dat geldt zeker ook voor de bruidsparen die hij naar de trouwzaal

ledereen in Echt kent Harrie Roebroeks (60). De gemeentebode begeleidde de afgelopen dertig jaar meer dan drieduizend bruidsparen naar de trouwzaal. Aan het tijdperk Roebroeks komt binnenkort een eind. Op 16 juni woont hij formeel zijn laatste huwelijk op het gemeentehuis bij.

leidt. Hij zorgt ervoor dat de huwelijksvoltrekking op rolletjes verloopt. Niet alleen let hij op uiterlijke details, zoals de kleding en de bloemen, ook op de sfeer. „Ik heb wel eens ruziënde familieleden moeten kalmeren. Gescheiden ouders die elkaar in de haren vliegen. Als ze de ruzie niet kunnen oplossen, mogen ze van mij buiten blijven. Het gaat die dag om het bruidspaar. Dat moet een perfecte dag hebben.”

In het gemeentehuis van Echt is de bode degene die er voor zorgt dat alles fatsoenlijk en punctueel verloopt. Dat geldt voor raadsvergaderingen, maar bijvoorbeeld ook voor de afdeling sociale zaken die wel eens vervelende klanten over de vloer krijgt. „Gelukkig heb ik nauwelijks ergens tussen in moeten springen. Maar af en toe was het herrie,” verzucht hij. Atijd

weet hij mensen op een tactvolle manier tot bedaren te brengen, maar aan die momenten denkt hij liever niet terug. Zo'n lastig karwei was ook zijn taak als deurwaarder. Zes jaar lang moest hij de achterstallige belastingen heffen. Toen kwam de gemeente erachter dat de belangrijke representatieve functie van een bode niet samengaat met de beladen taak van een deurwaarder.

„Toen ik begon als bode was mijn functie niet omschreven. Ik heb de post zelf aangekondigd. Zo was ik ook de eerste gemeentebode van Echt met een kostuum,” zeg hij trots. De postonde in het gemeentehuis heeft hij enkele jaren geleden uit handen gegeven. Tegenwoordig beheert hij het magazijn en zorgt hij onder meer dat de raadsstukken worden bezorgd. „Sinds we in 1980 zijn verhuisd van de

Plats naar het nieuwe gemeentehuis, is het aantal ambtenaren flink gegroeid. Het is lang niet meer zo intiem. Ik ken ook niet ledereen meer persoonlijk. De Plats had veel meer sfeer dan dit gebouw. Voor bruiloften is dit gebouw sowieso niet praktisch vanwege al die trappen en ramen. Het heeft nog heel lang geduurd voordat er gordijnen hagen in de raadzaal. Daarvoor kon ledereen in de hal de huwelijksvoltrekking volgen.”

Ook de politiek lijkt te zijn veranderd sinds de verhuizing. „De raadsvergaderingen waren vroeger om tien uur afgelopen. Nu wordt er vergaderd in commissieverband en hebben ze aan twee avonden vergaderen nog niet genoeg. Straks moet er nog spreektijd voor raadsleden worden ingevoerd,” zegt hij hoofdschuddend.

Roebroeks kan zich mateloos ergeren aan de gemeentepolitiek. Raadsleden die geen respect meer voor elkaar hebben. Oppositie en coalitie die elkaar (verbaal) in de haren vliegen. Daar wordt de gemeenschap volgens hem niet beter van. Na afloop van een raadsvergadering kan hij ook vaak de slaap niet vatten.

Diep in zijn hart zou de gemeentebode een politieke partij willen beginnen. En dan een partij die echt opkomt voor de belangen van de verschillende kernen. Maar of daar ooit iets van komt, kan hij op dit moment niet zeggen. Deze maand volgt hij al weer de laatste raadsvergadering vanaf zijn vaste plek aan de tafel achter in de zaal. Halverwege juli gaat hij definitief met de vut. „Ik denk niet dat ik straks op de publieke tribune te vinden zal zijn. Ik zoek wel dat ik op mijn eigen manier op de hoogte blijf van de politiek.”

Of er een afscheidsoptrede komt is niet duidelijk. Roebroeks zou het liefst met de stille trom vertrekken.